

Бути ткалею мріяла з дитинства

Трудівниця, прекрасна дружина і турботлива матуся – всі ці якості пані Зіновії вдалося вміло поєднати й стати успішною не тільки в роботі, а й в сімейному житті. Наша героїня з радістю згадує роки праці, присвячені улюбленій роботі ткалі на Рівненському льонокомбінаті.

Родом Зіновія Олександрівна з села Білка, що на Березнівщині. Сім'я велика – четверо дітей. Батьки дівчини все життя пропрацювали в колгоспі.
– Мама моя була дуже вправною ткалею. Льон вирощувався

теж там був, а також в місті на дощці пошани. Зазвичай переможців нагороджували путівками – мені двічі доводило-

продовжує розповідати пані Зіновія. – Сестрички молодші закінчили у свій час наше училище й теж прийшли сюди на роботу. Галина в обробному

ною ткалею. Льон вирощувався і в колгоспі, і в приватних господарствах для власних потреб. Адже споконвіку велося так, що одяг, рушники та інші необхідні речі селяни виготовляли самі. В 50-х роках ще майже в кожній хаті були верстати для ткання полотна. Тож ми не виключення. Весь процес виробництва полотна я бачила на власні очі – від посіву до готового полотна. Дитиною заворожено спостерігала за тим, як мама спочатку пряла ниточку, а вже потім з тієї ниточки ткала полотно. Й мені дуже хотілося швидше й собі навчитися, – розповідає пані Зіновія. – У сім років я пішла до сільської школи, вчилася добре. Крім того, мама вчила мене ткати, напевне, десь у восьмому класі вже самостійно могла сідати за верстат і ткати намітки. Коли закінчила вісім класів, тато наполягав, щоб я вступала в медичне училище. Але я з радістю прийняла новину, що не пройшла, оскільки зовсім не хотіла цим займатися. Після закінчення дев'яти класів я рік жила в Клевані, ходила у вечірню школу та працювала в дитячому садочку нянечкою.

В 1963 році вступила в професійно-технічне училище № 39. Обрала спеціальність «ткаля», про таку роботу мріяла ще з дитинства, спостерігаючи за тим, як матуся ткала полотно. Навчання тривало два роки: спочатку теорія, а потім практика, яку ми проходили в ткацькому цеху фабрики технічних тканин. Тут ми вчилися в тих дівчат, що першими закінчили училище і практику проходили на Оршанському льонокомбінаті.

– Студентські роки проходили неймовірно весело й активно. Співала в хорі, каталася на лижах, а також брала активну участь в обгородженні території училища. Пригадую, як ми групою разом з директором училища Костянтином Трохимовичем Белятинським висаджували дерева. Після завершення навчання в 1965 році заступилася фабрика побутових тканин. Саме туди мене й направили на роботу. В ткацькому ще було пусто, лише один верстат «Ексцентрик», на якому виготовлялися простирадла. Саме тоді з Чернівців приїхала Мілентина Станіславівна Бондарева, для того щоб навчити наших випускниць, як працювати за таким станком, оскільки практику ми проходили на зовсім іншому обладнанні. Тож ми всі уважно стежили за тим, що вона робила. Для мене цей процес не був новим, лише з тією різницею, що ручний верстат замінено машиною й процес ткання став більш автоматизованим, – ділиться першими враженнями від роботи Зіновія Олександрівна. – Починала я працювати на «Ексцентриках». А згодом з'являлися й жакардові верстати, де ткалися тканини складного асортименту із візерунками. Тож я, цікавлячись всім, що стосувалося ткацтва,

перейшла на жакардові, дуже швидко їх освоїла й незабаром обслуговувала дев'ять верстатів. І це враховуючи те, що на кожному з цих дев'яти станків ткалися різні види тканини: мебельна, порт'єрна, простирадла з візерунком, скатертини поштучно й метражем, рушнікова. На кожному верстаті треба було норму дати, тож цілу зміну як та невтомна бджілка без упину працювала... Та я дуже любила свою роботу – ще дитиною спостерігаючи за матусею, й собі дуже хотілося навчитися. І це виявилось для мене не складною справою. За традицією мама передавала мені свої знання, тож вже згодом ткала не гірше мами. Ще тоді вирішила, що в майбутньому хочу пов'язати своє життя саме з такою працею. Це не легке заняття, але мені подобалося і, незважаючи на те, що працювала важко, робота приносила мені неймовірне задоволення. А коли ти бачиш результат тієї невтомної праці, емоції переповнюють...

– Неодноразово наш колектив ставав переможцем у Всесоюзних соціалістичних змаганнях. А мені одній з перших вдалося виконати план трьох років п'ятирічки. На Льонокомбінаті була Алея слави, де висіли портрети передовиків виробництва, мій

на одружували – ну тільки мені двічі доводилося отримувати такий презент. Від першої поїздки я відмовилася, а ось друга, до В'єтнаму була, і начальник цеху Микола Герасимович Шевчук наполіг, щоб я таки поїхала, адже все безкоштовно і я заслужила. Рада, що такі поїхала, побачила багато цікавого, дуже красиво там, прекрасні пляжі, єдиний мінус – неймовірна спека. Відвідали столицю місто Ханой, де знаходиться усипальниця першого президента Хо Ші Міна, яку ми теж мали можливість оглянути. Через кілька днів переїхали в місто Дананг, що розташоване на берегах Північного моря. Це був 1987 рік...

На Льонокомбінаті проводили конкурси вишивки та випічки. І перше і друге в мене дуже добре виходило, тож не пропускала можливості продемонструвати свої роботи. Разом із подругами Марією Грицютю та Пашою Берлінець активно займалися художньою самодіяльністю – співали в хорі, що діяв при комбінаті. Співала ще з школи, талант мені дістався від батьків, оскільки в мене вся родина була співуча, – згадує молодість наша героїня.

Тридцять шість років Зіновія Олександрівна самовіддано пропрацювала на Рівненському льонокомбінаті і звільнилася в 2001 році з виходом на пенсію. У 1988 році їй присвоїли звання «Ветеран комбінату», а в 1990-му була нагороджена медаллю «Ветеран праці».

– Майже вся моя сім'я працювала на Льонокомбінаті, –

лище й теж приїшли суди на роботу. Галина в обробному цеху, а Людмила, як і я – ткалею в ткацькому. Найменший брат Валентин теж працював на комбінаті в транспортному цеху. Діти й племінниця пішли стопами батьків. Сини мої Сергій і Валерій обидва закінчили текстильний технікум за спеціальністю «технік-технолог». Сергій після закінчення інституту пішов працювати на Фабрику нетканих матеріалів – начальником обробного виробництва. А Валерій на Льонокомбінаті працював помічником майстра в ткацькому цеху. Племінниця Наталія Касянець теж починала на комбінаті ткалею, а зараз працює в швейному цеху підприємства ТОВ «Т-Стиль».

Зі своїм майбутнім чоловіком Василем Семеновичем познайомилася на Льонокомбінаті. Незабаром одружилися. Чоловік в мене дуже хороший, працьовитий. Ми й зараз удвох гарненько трудимось, маємо дачу в Новоукраїнці, а там роботи завжди вистачає. Виховали двох чудових синів. Онук Дмитро осінню одружився, чекаємо на правнуків. Хлопці в нас дуже хороші, талановиті – пишаємось ними!

У вільний час Зіновія Олександрівна вишиває картини та ікони для своїх любих невісточок. Доглядає величезний квітник на дачі, дуже любить квіти, яких тільки в неї немає... Любить поспівати та ходити в ліс за грибами. А найбільше їй подобається зустрічатися зі своїми подругами юності: поспілкуватися, згадати минулі часи та попити чаю зі смачним тортиком власної випічки.

Надія РОМАНЧУК